

" Knijpen tot ze piepen (deel 1)"

"KNIJPEN TOT ZE PIEPEN !"

WAARSCHUWING: ONDERSTAAND VERHAAL IS AFKOMSTIG UIT HET BREIN VAN DE AUTEUR. GEBEURTENISSEN EN GENOEMDE PERSONEN BERUSTEN OP PURE FANTASIE. INHOUD KAN VOOR SOMMIGE LEZERS SCHOKKEND ZIJN; ALLEEN AAN DE VOLWASSEN LE ZER VOORBEHOUDEN! INDIEN MINDERJARIG GELIEVE U TERUG TE GAAN!

FRED VAN DER WAL: "KNIJPEN TOT ZE PIEPEN EN DAN NOG EVEN VERDER..."

Het aanvankelijk moeizame gesprek met de getourmenteerde kunstenaar is zeer fragmenta rief. Moeilijk komt hij als misantroop uit zijn woorden, die hij als het ware zijn strot uit moet wringen. Alleen in zijn werk kan hij leven, beweert hij. Voorts wil hij de luiken niet geloken laten als in dat gedicht van Ida M.G. Gerhardt, maar openen naar het ongeziene om aldus als beroeps beeldend kunstenaar het onzichtbare in een vloek en een zucht zichtbaar te maken. Waar hebben wij dat meer gehoord? Hij munt voornamelijk uit in stilzwijgen, hetgeen een ge heel nieuwe dimensie aan het genre vraaggelukkig geeft, dat om deze reden nogal eenzijdig verloopt.

Wel wil hij kwijt dat hij de vorige avond in Les Maquis bij de Haarlemmers Wim en Anneke van G. toch net wat te veel heeft gedronken, maar de saté, de kip en de verdere vleeswaren op de barbecue er niet om logen, als wij het uitzicht over de goudkleurige velden van uit de achtertuin niet vergeten er bij op te tellen hetgeen ronduit aangenaam was en dat hij bovendien ook nog als artiest—last but not least- al te onsmakelijke confidenties op seksjuweel gebied al weer heeft kunnen onderdrukken, want hij is bepaaldelijk geen sex uel obsédé zoals de bejaarde New Yorkse kunstschil der Sidney Klein, die hem vast en zeker al lang niet meer omhoog kan krijgen en ondanks al zijn fysieke makkes toch uit munt in buitengewoon vieze praatjes.

Nee, aan bekentenisproza van deze aard heeft de befaamde kunstenaar uit Couloutre sinds kort geen enkele behoefte meer. Niet dat hij zich schaamt voor zijn jaren aan de kweekschool voor onderwijzers te Bloemendaal, maar veel op geleverd heeft het allemaal niet, behalve een diploma waar hij nooit gebruik van zou maken en drie jaar lang een buitengewoon gepassio neerde, veel eisende, dominante, al te vrijgrage, goed gebekte, gehaaide vriendin, die er geen genoeg van kon krijgen in een duinpannetje naast de uitkijk toren op het Kopje. Als hij terug denkt aan de vrijages in het hoge helmgras op Vlieland in 1964 loopt de griezelen hem nog langs de grazzelen. Hij weigerde als gelovig gristen haar opgezwollen, natte hete tumtummetje aan te raken omdat hij geleerd had van meneer de dominee dat je zo iets gewoon niet deed als onbezoldigde kwekeling zonder hoofdakke voor het huwelijk.

Alhoewel...toen die augustus avond onder de stralende sterren hemel van Frankrijk de geheime bezoeken van een gehuwde collega van de gastheer aan de nachtelijke homoseksjuwelen populatie rond het stand beeld van de grote Hilde brand in de Haarlemmerhout in het gezelschap uitgebreid ter sprake kwamen werd hij in gedachten toch heel even terug gevoerd naar de vroege sixties van het Haarlemse Sodom en Gonorrhoe toen hij nog jong, slank, lenig, bruinverbrand met lang goudblond haar, achterna werd gelopen door onafzienbare colonnes vrijgevochten, uiterst onuchtige mannen en vrouwen, overborrelend van neukdrang in hunne tegenna natuurlijke bronst, die bij het passeren snuivend en grnuivend verhit zijn geur op snoven. Al hinnekend en briesend met het schuim op de bek en het geslachtsdeel paraat, zoals die staat. Het leek de Alles Kits O.K Corral uit Black Beauty wel. Als paarden de stal ruiken...dan gaan ze hun lul gebruiken en kleppen voort met de oogkleppen op tot aan den einder.

Het witte flesje Old Spice met rode opdruk deed sowieso wonderen van boven en van onderen bij onze geurige artiest, die gelijk de woestijn opbloede als een roos. Zie Jesaja. Body langua ge deed de rest. Fred van der Wal was in die dagen niet sterk, hij rook sterk. Soms wel eens naar Boldoot, waarmee hij zich al sinds zijn vierde levensjaar besprekenelde.

En toch liep hij overdag in het volle, ontmaskerende zon licht in het Bloemendaalse bos niet loeiend van geilheid rond in zijn strakke, roze broek, hetzij heupwiegend en schud dend met de billen rond in het Kennemer struweel om met klokkende geluiden de overbekende homo roep te kwinkeleren. Waarom niet? Omdat hij dat niet nodig had. Koekoek eenzang was hem niet op het lijf geschreven.

Doch Gij geheel anders, spreekt de Schriften, als de duisternis was ingevallen. Hoe hij daar in het half duister na tienens als hij de niets vermoedende Els had weg gebracht achter op de fiets, toch nog vijf enzeventig kilo schoon aan de haak als ik haar pumps, gelijk een paar wedstrijd kanos aan heur voeten en de degelijke, loodzware varkens lederen schouderetas plus haar hoornen bril er niet bij op tel, want dat overtrof de honderd kilo met gemak, zwoegend tegen de wind in op het zwart gelakte Fongers Opoe model rijwiel, met pijn in de ballen, en zinsverdovens gevoel, op weg naar het station in Haarlem na een urenlange, uitputtende vrij partij waar het meisje zo'n behoefte aan had, die middag in een duinpan bij het Kopje of tij dens die hete zomervakantie aan de voet van de vuurtoren te Vlieland, terug fietste vanaf het station te Haarlem eenzaam, maar niet alleen, een uur later, zo tegen elf uur des avonds, om dankt het heteroseksjuwelen treffen van die dag, gelardeerd met een half dozijn orgasmes, ontspannen heupwiegend flanerend op gouden muilen en het hippe overhemd met de kleurige Paisley motieven voor het gemak uitnodigend open tot op de navel zodat de glas geschoren bruin verbrande borst een lust voor het oog was in de Twilightzone. De spitse tepels, die beide lustvolle knoppen, in erectie, gelijk een willig wijf. Tast toe, heren die van heren houden!

Het snoepje van de week is d'r weer, gonsde het door het bos. Altijd weer even handig zo'n open hemd voor een manlijk ingestelde gespreks partner in het duister mits men er geen doekjes om wond, want in oeverloos geluld als intro op wat onvermijdelijk zou volgen had hij zelden zin. En laat hij zich nou als zestiger sinds enkele jaren in deze nieuwe eeuw parfumeren met het dure merk Opium. Zijn sierlijke, vrouwelijke gebaren verraadden zijn ware karakter aan mannen die een oog voor mannen hadden.

"Een zwaar parfum voor mannen zoals U en ik", meende de verkoper in Leeuwarden en gaf een veel zeggende knipoog. En Fredaanraadde een volgende keer een flacon Grey Flannel aan te schaffen bij een bezoek aan Amsterdam, het Sodom en Gonorrhoe van het Noorden.

De hem door de Groningse fotograaf Rommert Boonstra toegedicht te arrogantie en agressi viteit, zo blijkt al na een klein half uurtje, bestaat in het geheel niet. Dat moet een enorme vergissing zijn van deze provinciale zegsman. Kwaadsprekerij van een stel Groningse culturele ontbijtkoek en. Hij zegt zelfs een buitengewoon bedeesd man te zijn en dat de vrouw in al heur gestrengheid overheersend de baas in huis is waar hij zich overigens met liefde bij neer legt, want als ieamnd de knellende banden van het huwelijk en het klappen van de zweep kent.... Niet dat hij ook maar iets met deze mededeling bedoelt, maar voor de zekerheid en om duidelijkheid te scheppen over zijn masochistische in borst. De verhoudingen moeten nu maar eens in alle openheid worden vast gelegd. Slechts een nadrukkelijke vorm van zijn zelfbewustzijn wil nogal eens een niet al te ruim bemeeten Hollandse huiskamer vullen als de fles niet meer gevuld is, ja, dan wil hij nog wel eens lastig en rumoerig worden, veeleisend ook en verandert zijn zoetgevooid stemgeluid in bars gebas en zijn vrouwelijke, sierlijke gebaren in stamp voeten, maar is dat zijn schuld als hij met zijn kalvinis tische klauwen wild in het rond gaat molen wieken? Welnee! Dat ligt allemaal aan de slijter en aan zijn eigen habit. Over de grote dorst en de bodemloze put. De tandeloze tijd van Sisyfus met het emmertje de berg op en neer. Als dat geen metafoer is voor het kunstenaarschap weet hij het ook niet meer. Dat schiet niet op. There's a hole in my bucket. Beter dan omgekeerd. En hoe het tij tegen had toen het ples tik boterhammenzakje nog niet was uitgevonden, zodat hij die niet om zijn schoenen kon binden als waterkering wan neer er weer eens vuist grote gaten in de zolen zaten, want wie geen cent te makken heeft in het begin van zijn kunste naarsloopbaan zal zich geen nieuwe zolen onder zijn hoeven aan laten gieten.

Wij tasten elkaar in figuurlijk opzicht en heel formeel voorzichtig af en vinden elkaar in onze waardering voor de boekenrubriek van Martin Ros. Mogen wij ook even? En heeft de beminne lijke Marlou Witzel te Haarlem hem niet het web adres van deze boekbespreker attent door gemailld? De kunst schilder blijkt verder merkwaardig genoeg zeer op vormen ge steld blijkt al spoedig en respecteert ieders privacy. Sinds kort houd hij zelfs zijn handen thuis als niet uit drukkelijk anders word vermeld op aanvraag. Tenminste voor drie minuten, langer niet, want alles heeft zijn grenzen. Hetgeen wij al eerder vernamen van de Rotterdamse R. B. met wie de artiest sinds maanden gebrouilleerd is en waar mee het nooit meer goed zal komen. Zeker weten, want vetes zijn er toevallig niet voor om bij te leggen en meningsverschil len dienen gekoesterd te worden tot de dood er op volgt. Nee, niet met R.'s vrouw Henriët, die onder ons gezegd nog steeds een lekkere kop heeft als zij op meisjesachtige wij ze een band in het haar draagt plus een aardig frontbalcon en laatst nog in een groot gezelschap tijdens een lange van deling bij een brug over een rivier op puur artistieke wij ze zich ongeneneerd ontleedde vanwege de soms tropiese net peraturen in de Bourgogne om in opperste vrijmaking zwierig haar beha met een knal de lucht te gooien en hoe het dure kledingstuk van het merk Lejaby toen door een mini tornado werd meegevoerd gelijk

een duo parachute op de vleugelen van de wind over de brugleuning, even een doorstart lek te maken om daarna met een sierlijke pis boog de snelle vliet in te plonsen en weg dreef.

"Daar gaan je zuur verdiende centen, goddome!" moet zij gezegd hebben met heur handen ineengeslagen. En hoe vele kilometers verder het intieme kledingstuk door Fred van der Wal, die toevallig net in zijn groene, rubberen lieslaarzen midden in de stroom stond te vissen op snoekbaars in het ca nal laterale aan de glas fiber hengel werd geslagen en na een gevecht van een half uur met het weerbarstige stukje tex tiel werd 't binnen gehaald, in de vis emmer geworpen en als trofee nu in het atelier van de schilder hangt te drogen.

Nee, deze keer heeft hij het niet zelf aan getrokken. Linge rie van zijn kennissen is terra incognita en als zodanig verboden gebied. We kunnen niet alles hebben. Het bleek zijn maat niet en het kledingstuk was nog klam. Hij gaat nog altijd voor 84 dubbel D cup en knalde laatst nog uit een dure beha van zijn vrouw, die daar niet blij mee was. Dat zal hem geen tweede keer gebeuren! Zulke voorvallen geven toch zo'n hilariteit in huis tijdens de polonaise met gevoelsgenoten, dat we regelmatig huilend van het lachen in malkanders armen vallen... om het daarna af te drinken. In nylons, jartelgordel, tangaslipje, onderjurk en doorkijk beha. Het uniform van de vrouwelijk ingestelde, onderdanige man. Niets mis mee!

Als wij het achteraf buurtzaaltje binnen komen waar de lezing door de miskende lingerie fetisjistische sadomasochistische bisexuele beroepskunstenaar zal worden gehouden kijkt hij zuinig.

"Ik doe zoiets in principe namelijk bijna nooit, alhoewel ik geen principes heb. En al helemaal niet voor niets. Ik ben er namelijk zwaar op tegen. Waarom? Daarom! Omdat ik niets te zeg gen heb, wat U kunt begrijpen met Uw eenvoudig e verstand. Gaat U maar eerst eens een onse hersens halen bij de slager, dan spreken wij verder. U heeft namelijk geen benul van mijn peilloze diepten, weet U en ik kan het ook niet uit leggen. Zal een luis in de pels begrijp en wat een ijsbeer hem te zeggen heeft of vice versa? Nou dan!

Ik ben namelijk een genie ondanks mijn eenenzestig levens jaren. Of misschien juist daarom. U niet al journalist, dat zie ik zo aan Uw oogopslag dat U geen genie bent, dat spreekt van zelf. U schrijft over leuke wandeltochtjes en vreetpartijen in verweggistan. Verderderende stuk jes in de kunsturbiek die helaas als kut op Dirk slaan, voor zover Dirk niet op kut slaat. Alleen artistiekerige, ijdele be roepsdorpsoudenhoeren geven lezingen en schrijven leuke stuk jes over die kerk in Vezelay of magiese plekken in de Bourgogne. De weg naar die steenhoop te Vezelay toe loopt stijl omhoog. Wat omhoog gaat, gaat ook weer naar beneden. Heeft U daar wel eens aan gedacht? Een eeuwenoude Heme tische Wet! Zo boven, zo beneden! Ik weet dat als belegger heel goed, dus begin ik daar liever niet aan. Het leven is een vicieuze cirkel in de vorm van een liggende acht, dat dachten de Romeinen ook al. En moet ik daar dan soms blij mee zijn? Of opgetogen over monsterlijk grote kerkgebouwen? Niks hoor. Is de Paus soms Rooms?

Liever een pikketanussie, want dat gaat er altijd in! Ik wil niet gelijk zeggen dat het symbo lisch is, al die op en neer gaande wegen, maar toch denk je soms in je beste momenten, ach, wat sodommieter toch op naar je eiland voor het onderloopt door de Klimatwechsel.

Alle wegen in de Bourgogne komen ergens op uit. Liefst praat ik over mijn eigen werk en m'n tere kunstenaars ziel tje plus mijn vrouwelijk gevoelige in- en uitborst, die overlopen van inspiratie. Transpiratie ook. Je hebt mensen met een tiet vol poen of met een tiet vol inspira tie. Soms zelfs twee. Er is geen middenweg, behalve in de Watergraafsmeer, vlak bij het Ma riotteplein. Ik droomde er van op mijn veertiende de volgende dag wakker te worden als een meisje met een paar knockers uit de Weltmeister Zwaarge wichtklasse. Dat was toen nog uniek om daar over te dromen. Nu wil iedere jongen die een knip voor zijn neus waard is een paar tietten.

© juni 2012, fredvanderwal, BasicPublishing.nl